

DALLMAYR

A szép élet álma

LISA GRAF

DALLMAYR

A szép élet álma

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Lisa Graf: *DALLMAYR – Der Traum vom schönen Leben*
First published in 2021 by Penguin Verlag,
an imprint of Penguin Random House Group

A kötet megjelenését a MOCCABIT Kft.,
a Dallmayr kávék és teák hazai importőre támogatta.

FORDÍTOTTA
Várnai Péter

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosude.de

ISBN 978-963-544-986-6

Minden jog fenntartva

© Lisa Graf 2021
© Penguin Verlag 2021
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Várnai Péter 2023
Borítóképek © Bridgeman Images,
The Stapleton Collection, Trevillion Images

*„Ritkán jut időm álmodozásra,
mégis nagyon sok álmom van.”*

– FANNY REVENTLOW grófnő

I

1897. február

A Miasszonyunk-templom tornyában az óra két kongatással fél hetet jelzett. A hang kíméletlenül hangosan jutott el a befűtött konyhába, ahol Therese ült. Még egy csésze kávé tölthetett magának, és kinyitotta a *Münchnner Neueste Nachrichtent*. Mint mindig, most is az újságban közölt folytatásos regényhez lapozott. *A táncosnő gyermeke* volt a címe, és azt kívánta, bár csak soha ne kezdte volna el olvasni. Mivel azonban belefogott, nem állta meg, hogy naponta ne tudja meg, mi történt Roberttel, aki az apja, Blackport grófja akarata ellenére feleségül vett egy táncosnőt.

Therese megitta az utolsó korty kávéját, letette az újságot, és kiment a konyhából. A folyosón a tükör előtt ellenőrizte, hogy rendben van-e a kétrészes, csillogó fekete pamutból készült nappali ruhája, amelynek a felső részébe sötét selyemből blúzbetétet illesztettek, a hajtókáját apró gyöngyök díszítették. Therese oldalra for-

dult, és végigsimított a kis fodros rátéten, amely oldotta a hosszú szoknyája szigorúságát, és elbűvölő alakot varázsolt neki. A sötét haját laza kontyba tűzte fel, a bőre szinte áttetsző volt a téli sápadtságtól, és negyvenkilenc éves kora ellenére majdnem teljesen ránctalan is – amint azt Anton, a férje sokszor megjegyezte. Megpróbálta a tükörképét Anton szemével nézni, és nem a sajátjával, amely sokkal kevésbé volt elnéző. A lépcsőn éppen lefelé tartott az üzlet hátsó részébe, amikor a toronyóra elütötte a háromnegyed hetet.

Therese elhaladt a kiváló minőségű borok és égetett szeszek palackjainak nyitott polcai előtt. Tudta, hogy az üvegeken egyetlen porszemet sem talál, mert a legregebbi alkalmazottjuk, Korbinian Fey tökéletes rendet tart a maga területén. Benne meg lehet bízni. Az üzlet másik oldalán a teák sorakoztak, mellettük pedig, egészen a lépcső aljáig a kávékülönlegességek, hogy a finom kávé illata ne keveredjen a teáéval. A kézzel írott címkés, fémdobozos teák Oroszországból, Indiából és Ceylonról érkeztek. A kis olajfestmény a falon, amely egy tevekaravánt ábrázolt a sivatagban, azóta függ ott, amióta a férjével két éve átvették ezt az üzletet. Az etiópiai és dél-amerikai magaslati területekről származó kávé hajókon szállítják nekik az óceánokon át. Az illatuk erősebb, fűszeresebb és áthatóbb, mint a teáké. A két területet a bolton belül valójában még jobban el kellene különíteni, ahhoz azonban több hely

szükséges. Ez a terv már régóta érlelődött Theresében, a férje azonban mindig azt mondta, hogy legyen türelmes, és haladjon lépésről lépésre. Előbb szilárdan kell ülni a nyeregben, csak aztán lehet vágásra fogni a lovat. Therese igazat adott Antonnak, ugyanakkor abban is biztos volt, hogy egy olyan üzlet, mint a Dallmayr, merész elképzelések nélkül, hosszú távon nem lehet sikeres.

Az üzlethelyiséget három vakolt és fehérre festett oszlop osztotta ketté. Az egyik oldalon a sötét vitrinek majdnem a mennyezetig értek, közéjük a keskeny sávba elegáns zárószegélyt festettek. A fényezett fából készült pult három kereskedősegédnek és két alkalmazottnak kínált helyet. Az oszlopok mögött két ovális árusítópult volt a friss áruk számára, amelyeket körbefutó vitrinekben mutattak be. Az elsőben a finom kolbászok, sonkák és húsok, a friss halak és a tenger gyümölcsei voltak. A másodikban különleges minőségű, hazai zöldségeket és salátákat, közkedvelt és egzotikus gyümölcsöket helyeztek el rendkívül igényesen és étvágygerjesztőn. Egy külön stand, amelynek kis piros vászonteteje volt, mint a párizsi Montmartre-on, frissen sütött, illatos kenyérral, finom péksüteményekkel, tortácskákkal és kimért csokoládék kisebb választékával csábított vásárlásra.

Therese pillantása megakadt a csokoládésvitrinen. Valaki kéznyomokat hagyott az üvegen...? Sejtette is, ki lehetett a tettes. A szoknyája zsebéből elővette a zseb-

kendőjét, rálehel az üvegre, és addig törölgette, amíg a nyom teljesen eltűnt. A feltételezett elkövetőt azonban nem látta. Valószínűleg az udvaron segít lerámolni egy szekeret, vagy a raktárban van. Therese már elő is húzta a könyvecskéjét és egy ceruzát, felírt magának valamit, aztán nagyot sóhajtott. Ludwig, az új tanonc félig még gyerek. Kissé ábrándos lélek, és néha sajnos egy kicsit trehány is. A tanoncideje alatt még sokat kell tanulnia, és úgy is lesz, mert Therese gondoskodni fog róla. Türelemmel és szigorúsággal – benne mindkettő megvan. Csak legyen foganatja.

Azonban amint észrevette, hogy egy alkalmazott nem igyekszik, csak színleli a munkát, vagy még ki is bújik alóla, gyorsan elfogyott a türelme. Hamar felismerte, kinek van helye a Dallmayrban, és kinek nincs. Ludwigról ez még nem derült ki, de Therese elhatározta, hogy mindenképpen szemmel fogja tartani a kölyköt.

Kevéssel hét óra előtt a bejárathoz ment, és még egy pillantást vetett az üvegajtó melletti két kirakatra, amelyek mintegy az üzlet névjegykártyái voltak. Mindent tökéletesnek talált. Odakint egy lovas kocsi zötyögött a macskaköveken a gázlámpa fényében. Még mindig koromsötét volt.

Az egész órát jelző első harangszónál Therese elfordította a zárban a kulcsot, és résnyire nyitotta az ajtót. Felette megszólalt a kis csengő, mint mindennap, de most egy szeszélyes szellőkés némi hófelhőt is befűjt

a boltba. A kóbor pelyhek egy pillanatig a nyitott ajtóban táncoltak, aztán lassan leszálltak a földre, és beleolvadtak a nagy lábtörlő szürkésbarna színébe. Therese becsukta az ajtót. Élvezte ezt a kis vihar előtti csendet, mert az első vásárlók hamarosan belépnek majd az üzletbe, és élettel töltik meg.

Miközben Therese még egy utolsó pillantást vetett a boltra, Ludwig – vállán egy zsák kávébabbal – feljött a ház pincéjéből, ahol a raktár volt. A tanonc a kávéosztályon kibontotta a jutazsák száját összefogó, vastag zsinórt, és az üzletben azonnal csábító kávéillat áradt szét. A fiú kézi lapátot tett a zsákba, amellyel majd papírzacsókba töltik a kávébabot. Bruckmeier kisasszony, az egyik női alkalmazott felmászott egy kis létrára. A közepső oszlopon függő táblára, az „Alois Dallmayr mai ajánlata” felirat alá Bruckmeier kisasszony, akinek különösen szép kézírása volt, ezen a napon, 1897. február negyedikén ezt írta krétával: „Füstölt rajnai lazac, veszfáliai sonka, libamájpástétom, máltai burgonya.” Aztán a *Münchnner Neueste Nachrichten* legfrissebb számában, amely kinyitva feküdt a pulton, ellenőrizte, hogy mindent helyesen írt-e, miközben ütemesen lengtek a köténymadzga fehér végei. Sötétszőke haját szé-

pen feltűzve viselte, csak a tarkóján göndörödött a haj-
tűk alól kiszabadult néhány tincs.

– Valóban megérkezett a rajnai lazac? – kérdezte
Therese Korbinian Feytől, aki egy jégkádiban éppen friss
pisztrángokat hozott az egyik kerek elárúsítópulthoz.

– Igen, de nem sok marad itt eladásra. A felét ugyan-
is előre megrendelték, és még délelőtt kiszállítjuk.

– Hermannt máris magaddal viheted.

– Természetesen magammal viszem. Már erős fiú, és
ugyanannyit elbír, mint az édesapja. Ő egyébként hogy
van ma? Remélem, jobban.

– Neked mindenesetre nem lenne nagy segítség a fér-
jem, Korbinian. Jobban jársz, ha Hermannt viszed ma-
gaddal – próbált tréfálni Therese.

– Majd rendbe jön a főnök – felelte Fey vigasztalón.

Therese és Anton Randlkofer közel két éve vezette
a München óvárosában, a Diener utcában immár két-
száz éve Alois Dallmayr néven működő üzletet. „Gyar-
mati áruk, teák, szivarok, csemegeárúk, borok és rövid-
italok” – állt a négyemeletes ház homlokzatán egy táb-
lán. Fölötte új gázlámpák függtek, és megvilágították
a két kirakatba helyezett árukat. Azok ugyanolyan igé-
nyesek voltak, mint az üzlet vevőköre. A közvetlen
szomszédságban volt a Marien tér, amelyen éppen
a müncheni városháza építésének második üteme folyt
hatalmas területen. A naponta friss árut kínáló Viktua-
lienmarktig is csupán néhány lépést kellett megtenni.

Therese és Anton az üzletükkel a bajor tartományi főváros központjába érkeztek, és teljes egyetértésben elhatározták, hogy ha a Marien tér a város szíve, akkor a Dallmayr a város „gyomra” lesz. Az üzletnek ígéretnek kell lennie azoknak az ínycenceknek a számára, akik értékelik az élelmiszerek kivételes minőségét, frissességét, és új, még nem ismert, akár egzotikus ízekre is vágnak: francia pástétomra, belga csokoládéra, olasz borokra, gyümölcsökre az Osztrák–Magyar Monarchiából, valamint francia vagy svájci sajtokra. A tehetősek bankettjeiről a tengerentúli gyarmatokról származó kávé, kakaó és tea sem hiányozhatott.

Therese, miközben a tekintete végigsiklott a boltban, a néhány évvel későbbi jövőbe álmodta magát. A boltban határozottan több helyre van szüksége. A terület valójában már most kicsi a jelenlegi árukínálathoz, és annak a jövőben még sokkal nagyobbak kell lennie. Több levegő biztosan jót tenne az üzletnek. A Dallmayrban vásárló hölgyeknek és uraknak, a szakácsnőiknek és a cselédlányaiknak, egyszóval minden vevőnek sétálgatni kell itt tudnia, ámuldozva, mindig a szemüket és az orrukat követve. Össze kell futnia a nyálnak a szájukban, amíg egyszerűen nem tudnak ellenállni a finomságoknak, megveszik, és magukkal viszik őket, vagy hazaszállíttatják. Therese a trópusokról olyan gyümölcsöket akart Münchenbe hozatni, amelyeket eddig ő maga is csak képeken lá-

tott. Azt tűzte ki a céljául, hogy a különleges, gazdag kulináris világot elhozza a Dallmayrba.

München lakossága néhány évtized alatt megkétszereződött, és nagyváros lett: tartományi főváros, kormányzati székhely és a bajor főnemesség lakóhelye. Luitpold régensherceg, aki az elmebeteg Ottó király helyett már tizenegy éve irányítja biztos kézzel a Bajor Királyságot, a Dallmayrtól csupán néhány percre található palotában él. Tizenegy nyugodt, békés év volt ez, virágzott a gazdaság, és jól éltek az emberek. Persze nem mindenki, mert München sem lett földi paradicsom, de sokaknak ment jobban, mint a korábbi időkben. Nemcsak a nemesség, de a polgárok is elértek bizonyos jólétet, és sokkal több mindent engedhettek meg maguknak az üzletemberek, a bankárok, a magas rangú tisztviselők, a mérnökök, a vendéglősök és sokan mások. A dolgozó nép a szabadidejében a nagy sörcsarnokokban és a népszínházakban szórakozott, amelyekben zenészek és népszerű komikusok léptek fel.

Nagy múltú, színvonalas választékkal és előkelő vevőkörrel rendelkező üzletek törekedtek a vágyva vágyott „Bajor királyi udvari szállító” cím elnyerésére. Ez Antonnak és Theresének nem sikerült a régi üzletükkel, amelyet több mint húsz évig együtt vezettek a Maffei utcában, amíg két éve eladták a Vereinsbanknak. A Dallmayrral viszont elérték, és természetesen már

a jóváhagyás napján megrendeltek a lakatostól egy táblát, amely azóta a bejárattól jobbra látható: „Alois Dallmayr – Bajor királyi udvari szállító.” Új üzlet, új szerencse – így történt.

Therese és Anton húsz éven át fáradozott együtt, felnevelték a gyerekeiket, a házukat és az üzletet nyereséggel eladták, és most eljutottak ide, a belváros szívébe, szomszédságba a Kaufinger és a Neuhauser utcai híres udvari szállítók finom üzleteivel és még finomabb vásárlóközönségével. A Dallmayr egyenrangú lett a válogatott írószereket árusító Kautékkal és Bullingerékkal, a kesztyűgyáros Roeckllel és Eduard Meier cipőivel, Radspieler nemes szöveteivel és lakberendezési tárgyaival, vagy Ludwig Beckkel, akinek a szomszédságban volt az elegáns rövid- és divatáruüzlete. *A Dallmayr a jövőben egyre kevésbé tűnik majd vegyesboltnak, királyi csemegeüzletnek viszont annál inkább* – fogadta meg magának Therese ebben a pillanatban. Az áruikat már most egész Európából szerzik be. Itt mindenből a legjobb kapható, és nem számít, hogy a vevők müncheniek, bajorok, poroszok, olaszok vagy franciák, katolikusok, zsidók vagy protestánsok, mint von Linde úr. Miért ne szállíthatnának az országhatáron kívül élő vevőknek is, és miért ne a berlini császári udvarnak?

Ő, Therese személyesen fog gondoskodni arról, hogy az Alois Dallmayr valamikor az egész birodalomban híres legyen. Hogy a név hallatán az emberek a leg-

finomabb élvezetekre gondoljanak, tökéletes különlegességekre, pástétomokra és pralinékre, ezüst evőeszközökre és nymphenburgi porcelánra, gyöngyöző pezsgőre és kaviárra, kifinomult menükre, remek estebédekre és előkelő társaságban elfogyasztott vacsorákra. Nem erről álmodik mindenki, akkor is, ha ilyen életmódot valószínűleg soha nem engedhetnek meg majd maguknak? Néha már az álmodozás is jóllakat valamelyest, és elég csak végignézni a remek ételeken ahhoz, hogy az ember szájában összefusson a nyál és felcsillanjon a szeme. Egyszer majd így kell lennie.

Therese el fogja érni, hogy ez az álom valóra váljon. A Dallmayr felkeresésének élménynek kell lennie. Egy helynek München szívében, amelyre ők maguk büszkék lehetnek, ahová az emberek szívesen járnak. Egyszóval olyan éléskamra legyen, amely méltó egy királynéhoz és királyhoz, emellett pedig a város polgárainak az élet-színvonalát is javítja.

Therese ezekkel a gondolatokkal indult az irodájába. Ez a munka még messze nincs elvégezve.

A lovakat már befogták, amikor Hermann a jobb karjával már a kabátja ujjában, a ballal még a másik ujjat keresve kilépett a Dallmayr és a szomszéd ház közötti kapubejá-

róból a Diener utcára. Az édesanyja azt tanácsolta neki, hogy gyapjúzoknit viseljen az erős munkáscipőjében.

– Nehogy még te is megbetegedj nekem.

Hermann valójában a harmadik tanulóévét töltötte a nagybátyja Kaufinger utcai gyarmatáruüzletében, de az édesapja betegsége alatt kiségitett otthon. A két hollófekete ló egyike feléje fordította a fejét, és rámeredt a nagy, sötét szemével. Szép jószág volt, de kissé még láthatóan ijedős.

– Amit nem ismer, attól fél – mondta Korbinian Fey, aki nagy faládákban a kiszállítandó árukat rakta fel a kocsi, és látta, hogy a fekete ló Hermann felé fordult.

Ő oldalról óvatosan odament hozzá, majd kinyújtott kezét az állat nyakára tette, miközben az még mindig félénken feltartotta a fejét. A sörénye megrebbent, és az orrlyukából meleg lehelet gőzölgött ki.

– Nincs semmi baj – mondta Hermann, és megsimogatta az állat meleg nyakát, amelyen a hópelyhek gyorsan apró cseppekké olvadtak, és az ápolt szőrzetről könnyen leperegtek. – Hogy hívják?

– Celano – válaszolta Fey. – Olasz, és egészen különleges ló. Csak még félénk, mint egy menyasszony – tette hozzá nevetve. – Jó, hogy Vitus már tapasztalt igásló. Ha két olyan lovunk lenne, mint Celano, máris leszerszámozhatnánk őket, hogy biciklivel szállítsuk ki a ládáinkat.

– Szóval félénk vagy. – Hermann megsimogatta Celano szügyét, és megnyugtatóan beszélt hozzá: – Meglátod, jól kijövünk majd egymással, amíg itt leszek.

A ló összerezzenett egy széllökéstől, és fel is ágaskodott volna, de Hermann a kantárt megragadva visszatartotta.

– Temperamentumos, az már egyszer biztos. Remélem, nem bokrosodik meg nekünk útközben.

– Vitus majd megtanítja viselkedni – állította Fey. – Ő olyan nyugodt, hogy azt hiszed, alszik menet közben. Meglátod, attól megnyugszik ez a suhanc.

Korbinian Fey ellenőrizte, hogy feszes-e a ponyva a szekér platója felett, aztán felült a bakra, és ostorcsatintással elindította a két lovat. Nemcsak az óváros lakói, de egész München ismerte a Dallmayr-szekeret a kék ponyváján az „Alois Dallmayr csemegeárúk” felirattal. Fey az ezüst gombos sötétkék kocsiskabáthoz csizmát és fekete keménykalapot viselt. Hermann tudta, kitől származott ennek a jelmezszerű öltözéknek az ötlete: természetesen az ő édesanyjától. Fey kezdetben egyáltalán nem lelkesedett érte, a siker azonban Theresét igazolta.

– Nézd, a Dallmayr kocsisa!

Az utcán a cselédlányok megbökték egymást, vagy megmutatták a gazdáik gyerekeinek, akikre vigyáztak, a szépséges fekete lovakat és a kék ponyvás lovas kocsit a libériás Korbinian Feyjel. Ő így bizonyos hírnévre tett

szert, még nagyobbra azonban a Diener utcai üzlet, és éppen ez volt a dolog értelme.

Celano nyugodtan lépdelt Vitus mellett, csak akkor lett újra nyugtalan, amikor át akartak vágni a Theatiner utcán, de várniuk kellett a keresztben haladó gyalogosok és járművek miatt.

– Hohó! – kiáltotta a kocsis, és csitítóan beszélt a fiatal lóhoz.

Az úton egy fiatal nő ment át, akinek az arcán Hermann egy pillanatig Balbina vonásait vélte felismerni, és úgy sejtette, hazafelé tarthat az iskolától, ahová mindennap elkíséri az ő öccsét, Pault. A szívverése felgyorsult, és oda akart kiáltani valamit a lánynak, az azonban akkor feléje fordult, ő pedig rájött, hogy nem Balbina az. A szíve felhagyott a heves dobogással, és egy kicsit megvigasztalta a gondolat, hogy ebédnél majd látja a lányt, ha addigra végeznek a kiszállításokkal.

Hermann megpróbált az útra koncentrálni, de újra meg újra Balbinára gondolt. Nagyon megváltozott abban a közel három évben, amióta ő Max bácsinál tanonckodott. Balbina, amikor a családjukhoz került, még kék szemű, vékony karú, sápadt arcú gyerek volt. Akkoriban majdnem olyan könnyen megriadt, mint ma Celano, és mintha mindig résen lett volna. A fiatal nőben, akivé azóta lett, Hermann már nem ismerte fel az egykori gyereket. Balbina alakja kicsit gömbölyűbb és lágyabb lett, az ajka teltebb és nagyon csábító, amikor nevetett.

Hermann azonban leginkább a szívjóságát kedvelte benne. Mindig nagyon kedves volt az ő kistestvéréhez, Paulhoz, és odaadón gondoskodott róla.

– Már semmi sincs meg a régi üzletből – mondta Fey a sarokházra mutatva, amikor a Maffei utcáról ráfordultak a Promenade térre.

Hermann szüleinek a régi élelmiszerboltja, amelyben ő a testvéreivel felnőtt, egy ideje a Vereinsbank tulajdona, és az egykori eladótér ma pénztárterem.

A Promenade téren ki kellett térniük egy szembejövő lóvasút elől. A Hohenzollern utca és az óváros között közlekedő kék vonalon, síneken húzta a kocsit egy karsú, barna igásló, amelyet szemellenző védett a forgalmas utakon.

– Nézd csak, Celano! – kiáltotta Fey a bakon. – Örülj, hogy te a Dallmayrhoz kerültél, és nem lóvasutat kell húznod egész nap München utcáin.

A szekérét a Bayerischer Hof szálloda oldalbejáratához irányította. A kapun át behajtott a belső udvarra, ahonnan a konyhákba lehetett bejárni, és hohót kiáltna megállította a lovakat. Celano még táncolt egy kicsit, de Hermann már leugrott a bakról, és csitítóan megpaskolta a fiatal állat nyakát.

A szálloda konyháján már várták a Dallmayr kiszállítóit, mert időben hozzáláltak a vacsora előkészítéséhez, miközben az előkelő vendégek még a reggelinél ültek.

– Kinek lesz a láda a legfinomabb rajnai lazacunkkal?
– kérdezte Fey. – Csak nem Sisi császárné szállt meg újra nálatok?

– Már nem jön gyakran Bécsből Münchenbe, amióta Lajos királyunk meghalt – válaszolta egy konyhalány, aki egész hegynyi edényt súrolt éppen. – Bár tőle nemigen remélhetett bármit is, ahogy mondják – tette hozzá.

A viccén a fél konyha nevetett. A halott uralkodóról azt beszéltek, hogy inkább a férfiakhoz vonzódott. Súlyos csapás volt ez a hölgyeknek, akik egész életében rajongtak a fess királyért.

– Ostoba pletyka – szólt közbe a főszakács. – Fogd be a lepcsés szádát, Centa, és vigyázz, miket beszélsz! Ez már felségsértés!

– De őfelsége már meghalt – védekezett Centa. – Ráadásul igaz is – tette hozzá hetykén.

– Elég legyen! – dörrent rá a szakács. – A Bayerischer Hof tisztességes ház, nem csapszék. De miért kapok csak egy láda lazacot? És az legalább jó?

– Na, hallja! – adta Fey a felháborodottat. – Kapott csak egyszer is valamit a Dallmayrtól, ami nem volt jó? Mi mindenből csakis a legjobbat tartjuk. A lazacból pedig van még kint egy ládával. Menj ki érte, Hermann, és hozd be! Azt hiszem, Centa éppen friss kávét főz, vagy tévedek?

– Korbinian Feynek mindig is jó orra volt. Már akkor érzi a kávé illatát, amikor az még le sem főtt. – Centa

megettörölte a kezét, és a tűzhelyhez ment, hogy készítsen egy csészével a kocsisnak. – Ő Dallmayr asszony fia? – kérdezte, miután Hermann kiment a második ládáért. – Nem a nagybátyja boltjában inaskodik a Kaufinger utcában? Vagy már kitanult?

– Otthon segít a boltban, amíg az apja beteg.

– Valóban? Mi baja?

– Azt még nem tudjuk, de valami komolyabb lehet. Én mindenesetre közel húsz év alatt egyszer sem láttam betegnek a főnökömet.

– Bizony, bizony, néha váratlanul üt be a baj – mondta Centa.

– Azért ne fess a falra az ördögöt, Centa, amikor még nem tudjuk, milyen betegségről van szó.

Centa hozott egy nagy bögre kávé Feynek, és hozzá egy frissen sült kiflit is.

– A fiatalúr is kér kávé?

Hermann éppen behozta a második ládát. Megköszönte a kávé, és megmelengette a kezét a forró bögrén.

– És van már menyasszony, aki alig várja, hogy a fiatalúr végezzen mára a munkával?

Hermann nem tudott azonnal válaszolni, és azt sem sikerült megakadályoznia, hogy fülig vörösödjön. Centa harsányan felnevetett, Korbinian pedig leteremtette:

– A nagy szád egyszer még bajba sodor, Centa. A fiúnak annyi dolga van, hogy nincs ideje lányokra.

– Időm kevesebb van, mint munkám, ez már csak igaz, de azért van valaki, aki tetszene nekem – mondta Hermann saját magát is meglepve, és a füle megint színt váltott.

– Semmiképpen ne áruld el, ki az! – szólt közbe Fey.
– Ha elmondod Centának, estére egész München tudni fogja. Annak pedig talán nem örülne az ifjú hölgy.

Hermann azonnal megértette, mit akar az atyai barátja az értésére adni. Így aztán csendben megitták a kávéjukat, megköszönték, és visszamentek az udvarra. Centa még utánuk kiáltott valamit, amit ők nem értettek, a konyhából mindenesetre megint nevetés hallatszott ki.

– Köszönöm, Korbinian – mondta Hermann.

– Nincs mit. Centa a város legnagyobb pletykafészske. Ha egyszer férjhez megy, azonnal részvétet kell nyilvánítani a jövődőlbelijének.

– Menj már, Korbinian, akkora baj azért nincs veled.

– De, de. Higgy egy öregembernek, aki jól ismeri a nőket.

– Azért nem nőszültél meg, mert jól ismered őket? – ugratta Hermann a kocsist.

– Ha tapasztalatokról van szó, azokban gazdag vagyok – dörmögte Korbinian Fey.

Visszaültek a bakra, és a kocsis előbb balra, aztán jobbra próbált befordulni a szekérrel. Miután Vitus úgy

ment, ahogyan kellett, Celano is emlékezett rá, hogy kereszteznie kell a lábát, ha szűk kanyart kell bevennie.

Hermann benézett a ponyva alá, s miután meglátta a sok ládát, amelyet délelőtt még ki kell szállítaniuk, feladta a reményt, hogy időben hazaér ebédre, és nagyot sóhajtott. Akkor majd vacsoránál látja Balbinát. Talán segíthet neki elmosogatni, és lesz egy kis idejük arra, hogy beszélgessenek. Mesélhet Balbinának az ijedős ménről, Balbina pedig rámosolyog azzal a finoman ívelt ajkával. Elképzelte, hogy megfogja a lány kezét, aztán pedig...

Hermann nem fejezte be a gondolatot, és megcsóválta a fejét. Azt nem lehet. Vasárnap viszont, ha az édesanyja megengedi, hogy Balbina elmenjen vele korcsolyázni, akkor kézen fogva repülhetnek a jégen.

Hermann még akkor is erről álmodozott, amikor Korbinian Fey megállt a Pranner utca egyik előkelő polgárháza előtt.

– Harmadik emelet – mondta. – A városi tanácsnok úrnál ma előléptetést ünnepelnek. A főnökasszony már ellátta tanácsokkal a ház szakácsnőjét.

– Hány láda? – kérdezte Hermann.

– Három és a nagy kosár, vagyis szinte semmi.

Hermann a szemét forgatta, és levette a szekérről a kosarat.

